

Habřík

PRÁZDNINOVÝ SPECIÁL

Z obsahu čísla:

10. vydání, červen 2012

Ročník: 2.

Cena: 5,- Kč

- *Habřík účtuje*
- *Projekt Orbis Pictus*
- *Rozloučení s devátou třídou*
- *Redaktoři o Habříku*
- *Prázdninové typy na výlet*
- *Habříkova osmisměrka*
- *Křížovky, rozdíly*
- *Habříkovo bludiště*
- *... a mnoho dalšího ☺*

Zase o (k)rok dál

Máme za sebou druhý rok, trůfám si říct kvalitní a zodpovědné, práce. Od chvíle, kdy jsme triumfálně névali prvním vydáním Habříka se toho hodně změnilo. Někteří redaktoři odešli, jiní přišli, již nejsme tím novým, neokoukaným, co na sebe strhává pozornost, ale přesto se měsíc co měsíc tajně plížíme po chodbách a nabízíme vám čtení, které stojí za to. Jako člověk, který Habříka zakládal a který ho má na starosti, mám trošku výčitky, protože jsem se svými redaktory letos určitě nepracovala tak, jak by si zasloužili. Na druhou stranu mám však ohromnou radost, protože oni to dost dobře zvládli i beze mě. Asi málokdo si dovede představit, jaké to je úsilí, aby časopis vznikl. Ba co víc, aby vycházel pravidelně každý měsíc, jak si jedna „děsně chytrá učitelka“ vymyslela. (Ehm, ehm, moji milí redaktoři, obdivuji vás, že jste to se mnou vydrželi.)

Na začátku mi od vás chodily příspěvky, které potřebovaly „pomoc“. Vzpomínám, jak jsem nad nimi seděla, opravovala pravopisné chyby, doplňovala čárky, měnila formulace... Nepíšu to tu teď proto, abych ponížila vaši práci. Právě naopak. Za tu dobu, co Habřík vychází, jste udělali úžasný pokrok. Tak velký, že já bych ho nebyla schopná.

Teď vám do článku tak maximálně doplním pár čárek u vedlejších vět vložených a nižší se vesele tisknout. A ty chvíle, kdy jsem dva dny po uzavěrce čekala na sedm článků, které jste mi slíbili a neposlali? Dnes čekám na jeden – na ten, který jste mi vzorně odevzdali v termínu a já si ho zponměla v práci na stole.

Co tím chci říct? Snad jen velké DĚKUJI, jsem moc ráda za příležitost pracovat s tak skvělými lidmi, jako jste vy!

Toto poděkování patří zároveň všem našim čtenářům, neboť mám pocit, že jste těmi nejlepšími čtenáři, které bychom si mohli přát!

K. Lhotová

...cenoK

Devět let. Sto osm měsíců. Tři tisíce dvě stě osmdesát pět dní. Sedmdesát osm tisíc osm set čtyřicet hodin. Čtyři miliony sedm set třicet tisíc čtyři sta minut. Dvě stě osmdesát tři milionů osm set dvacet čtyři tisíc sekund. Přesně tolik času jsme byli základní školou povinni. Je to dlouhá doba. Moc dlouhá. Ale když se na to všechno dívám zpětně, těch osudných devět let uteklo hrozně rychle...

Vzpomínám si na svůj první den na Habru. Neproběhl ale v první třídě, jako tomu bývá u ostatních, normálních lidí ale ve třídě druhé. Ten moment, kdy jsem poprvé koukal na moji třídu, byl prostě k nezaplacení. Všichni měli takové ty modré a červené krabičky, s autíčkama a kytičkama, a chrupali svačnu. Když se na ně, na všechny, kouknu teď, vidím obrovský rozdíl. Změnili jsme se všichni. Jak fyzicky, tak psychicky. Na mnoho věcí se díváme jako dospělí, ale pořád jsme svým způsobem malé děti, které o reálném životě neví nic. Právě od toho tu pro nás byli učitelé. Za oněch devět let s námi strávili podstatně víc času, než naši rodiče. Vychovávali nás, byli pro nás autoritou a mnohdy nás postrčili k té správné cestě, po které pravděpodobně půjdeme zbytek života. Tímto chci poděkovat všem učitelům, kteří s námi měli (někdy až obdivuhodnou) trpělivost a zřeteli (pět dní v týdnu!!!) čas tím, že se do těch našich dutých hlav snažili nalít nějaké vědomosti.

Víte, když se na to tak koukám, celý život nás někdo vodi za ručičku a říká nám, co je správné a co bychom měli udělat. Teď už to ale všechno záleží jenom na nás a na tom, jestli jsme připraveni na to, přejít do krutého světa dospělých. Tady už nám ale nikdo žádné rady nedá. Uděláme chybu a doplatíme na ni. V dnešní společnosti se není čemsi divit. Ale tak to prostě je. A proto si myslím, že bychom se z tohohle všeho měli poučit a pořádně se nad tím zamyslet. Jestli jsme těch devět let prožili tak, jak jsme chtěli. Jestli jsme se poučili z chyb, které jsme udělali, a jestli je nebudeme opakovat. Jestli jsme schopni doopravdy dospět a vzít na sebe tíhu odpovědnosti, přestat dělat hupáky a uvědomit si, co od života chceme. Protože nikdo z nás neví, jak dlouho tady ještě bude...

Prožít poslední hodiny chemie, matematiky, dějepisu, nebo angličtiny... je zvláštní pocit. Člověk si říká „bohudák, konec roku, konečně pryč z tohohle ústavu, už nikdy víc“. Ale pak to všechno skončí a stýská se vám i po tak obyčejných věcech, jako seřvat někoho za to, že otevřel okno. Stýská se vám po učitelích, spolužácích, po školním zvonění po jídelně. Ale stesk brzo

přejde. A zbydou jenom vzpomínky. Protože něco starého končí a něco nového začíná...

Ještě jednou velké díky všem, kteří nám, deváťákům, umožnili užít si těch devět let tak, jak se patří Učitelům, pánům ředitelům, paním zástupkyním, školníkům, uklízečkám, kuchařkám a družničkářkám. A mimo jiné paní učitelce Lhotové a celé redakci školního časopisu Habřík.

Pro školní časopis Habřík Pavel Malach

Prázdninové typy na výlet

Těšíte se na prázdniny? Já již ano, ale protože nejedu do zahraničí, tak jsem i pro ty, co budou v Čechách, vybral pár pěkných míst po hradeckém kraji: Aquacentrum v Hradci Králové - proč jezdit do Prahy, když máme aquapark i zde? Tento komplex nabízí bazén s umělým vlnobitím, perličková lážka, vyhřívání bazén, páru, saunu, masáže, fitness... Zoo ve Dvoře Králové - zdejší zoo je odborníky považována za unikátní pro odchovy afrických zvířat.

Ze zánků určitě stojí za zhlédnutí Staré Hraď s pohádkovými postavami dědečka Fábulina.

No a pár výletů, co vám mohu doporučit, jsou určitě: Beroun, který má pro dětské návštěvníky přichystáno medvědárium na Městské hoře s Vojtou, Kubou a Matějem. Na zdejší řece si lze zapůjčit lodku a projet se po překrásné řece Berounce. Cestou uvidíte krásnou krajinu a pár památek.

Tvrz Hummer je určena hlavně pro děti, ty se tu budou bavit nejvíc. V unikátním obrovském dřevěném hradu s množstvím prolézaček se zabaví na celé odpoledne. Dětský hrad byl postavený podle nejpřísnějších bezpečnostních podmínek a současného stavitele prý zaměstnal mnohem víc než jeho středověkého kolegu. Dětem určitě učaruje setkání s opravdovou princeznou, nebo možnost vyzkoušet si dobový kostým a v šermířském souboji se utkat o přízeň publika.

Tak neváhejte, vezměte batohy a hurá na prázdniny!!!

J. Nosek

Rozhovor s redaktory Habřika

Pro poslední letošní vydání Habřika jsme si pro vás připravili zpověď hned tří členů redakčního týmu našeho časopisu a zeptali se jich na pár otázek. Odpovědi poskytli Honza Sedlák ze 6.A, Kuba Nosek ze 7. třídy a paní učitelka Lhotová.

Jak byste zhodnotili tento ročník Habřika?

Honza S.: Byl skvělý, moc se mi líbil.

Kuba: Tento rok byl velmi úspěšný.

Pu. Lhotová: Myslím, že letošní ročník byl opět celkem úspěšný. Protože už jsme měli velký kus práce za sebou, viděla jsem určitý pokrok v mnoha ohledech. Některé články byly zdařilejší, některé méně (tím neříkám, že by byly špatné), jak to ostatně chodí vždy a se vším. Já osobně jsemna vás byla neskutečně pyšná zvlášť při vydání vánočního speciálu a dubnového "italského" čísla, za které si zvlášť členové z klubu Italy zaslouží velké poděkování, protože jsme toho tehdy měli všichni až nad hlavu.

Co byste mu vzkázali do příštího roku?

Honza S.: Ať si vede dobře a je hodně článků, aby se nemuselo přenýšlet, čím to zaplnit.

Kuba: Ať se daří, to je přeci hlavní.

Pu. Lhotová: Co vzkázat Habřikovi? Můj vzkaz by směřoval spíš k redaktorům, aby pracovali stále s takovým nasazením a smyslem pro zodpovědnost jako dosud a také čtenářům, aby si Habřika stále kupovali, protože myslím, že má co nabídnout. A možná i to, aby se nebáli a klidně se nám ozvali, pokud budou s něčím nesouhlasit nebo budou mít nějaký nápad na "zlepšovák".

Jak si chcete užít prázdniny?

Honza S.: Ještě nevím, ale asi někam pojedeme, ale nevím ještě kam.

Kuba: Já si prázdniny užiji, již mám naplánováno...

Pu. Lhotová: Haha, já budu mít dovolenou. ☺ V tuhle chvíli si chci především odpočinout, protože jsem z toho množství akcí v posledních cca dvou měsících už dost unavená a budu ráda, že budu moci vypnout. A co jinak? Moc neplánuju, prostě se asi uvidí.

Co byste si přáli do Habříka pro příští rok?

Honza S.: Chci, aby Habřík pokračoval alespoň, co budu na Habru, ale i dále. Habřík by mohl být pro redakci zlama.

Kuba: To opravdu nevím

Pu. Lhotová: Přála bych si, aby se nám podařilo odcházející redaktory nahradit stejně schopnými a zodpovědnými, aby se nám lépe dařila distribuce časopisu a abych na něj měla víc času a mohla být na své redaktory trošku mlejší, aby Habřík vznikl v menším stresu, což je ale stejně závislé na spoustě věcí okolo...

Děkuji

-Vilky-

Orbis Pictus 2012

Cerekvice

5. června ráno jsme se sešli v 8:00 na vlakovém nádraží v Hořicích a počkali na vlak. Stejným vlakem také jeli ti, co šli z Třebovetic, ale my jsme jeli ještě o zastávku dál. Když jsme vystoupili z vlaku, šli jsme asi půl kilometru do obce Cerekvice, kde jsme si vyfotili kostel, a potom šli za kostelem Boží muka byla asi kilometr od vesnice. Vyfotili jsme si je a šli po polní cestě dál kolem hřbitova, a potom jsme došli do Skály, kde jsme se vyfotili a putovali dál na jednu lesní cestu asi 2 nebo 2,5 km dlouhou, až jsme došli na Doubravu, kde jsme sešli k „mlejně“, a potom k cukrárně, u které jsme měli rozhod.

H. Sedlák

Ohnišťany

Dne 5.6. se naše a jiné skupinky sešly na vlakovém nádraží v Hořicích v 7:20. Vlak odjžděl v 7:45. Vyjeli jsme a zpozorovali, že už projíždíme různými vesnicemi. Dojeli jsme do Ohnišťan a vylezli z vlaku. Paní učitelka Křivková a paní učitelka Křečková (původně pan učitel Hořý, ale jelikož byl nemocný, tak s námi nemohl jet)

nám řekly, co máme fotit např. kameny, domy, stromy, zahrady, květiny atd. Prošli jsme vesnicí Ohňšťany a hned nás zaujal starý, napůl rozbořený barák, ve kterém rostlo roští, keře a traviny. Hned jsme usoudili, že tato vesnička nebude úplně čistotná, ale nebyla to pravda. Ostatní domky a zahrady byly skvěle upravené a uklizené, takže ta hrozná polorozpadlina byla jen výjimka. V jedné zahradě na nás koukal plastový dědeček a babička, kteří popíjeli kávu nebo čaj. Vyšli jsme z vesničky a dorazili jsme na rozcestí, ve kterém stál symbolicky strom. Přibližně po 2 km jsme došli do obce Liskovice - Tereziny Dary. Procházeli jsme dlouhou rovnou cestou a na kraji cesty byly asi tři pomníky ohraničené plotem. Cestu lemovaly lípy, které byly hodně vysoké. Za cestou jsme viděli rybník, do kterého se lidé, podle našeho úsudku, chodili koupat. To byl poslední můj pozmatek v Liskovicích - Tereziny Dary. Následoval kus cesty, který vlastně nebyl ničím zajímavý, jen asfaltová cesta vedena poli. Brzo skončila a za stromem se objevila cedule Liskovice. Byly tam také třesně, ale nám se nechtělo pro ně přes plot natahovat. Cesta pomalu plynula a došli jsme na hřiště, kde jsme se měli nasvačit, jenže jsme se nudili, a tak někteří nechali svačmu svačinou a letěli se vozit na takové asi 30m dlouhé lanovce s jedním talířkem na který se člověk usadil, no a dole se zastavil tak, že narazil do gumového „brzdítka“ na laně a vyletěl do výšky. To byl nejzábavnější zážitek z Liskovic. Pomalu jsme se plížili k domoslavickému letišti, jenže jsme nepobyli ani chvíli, jelikož začalo poprchávat a to nebylo příjemné. A už vůbec nemluvím o zápachajících hnojích, kterých tam bylo hodně. Moc rádi jsme zahlédli Ostroměř, protože ten deštěk byl doopravdy nepříjemný, a byli jsme ještě šťastnější, když jsme zase poprvé po dlouhé době zahlédli naše Hořice. Ještě nás čekala Dobrá Voda, ve které nás zaujal krásný pes, květiny a rybník. No a konečně jsme byli Hořicím hodně nablízku, protože stačilo projít (sice dlouhou) polní cestu, ale věděli jsme, že budeme doma. Na konci polní cesty na nás čekala třeseň a frekventovaná sáňice, kterou jsme přešli společně a dostali jsme rozhod.

Tato trasa byla dobrá, ale bylo by lepší, kdyby bylo hezčí počasí.

V. Vaňurová

Ostroměř

Ve středu minulý týden jsme měli projekt Orbis Pictus. Ráno v 7:20 jsme se všichni sešli na vlakovém nádraží a čekali na vlak. Vlakem jsme přijeli do Ostroměře a vystoupili jsme. Vydali jsme se zase zpět do Hořic. Po opuštění nádraží na nás čekala první zastávka a to u sníženého zboží, abychom si koupili něco na zub a doplnění energie. A už nás čekala „jen“ cesta zpátky domů. Když jsme vyšli z Ostroměře, tak nás čekala nejprve lesní cesta, kterou jsme sešli dolů k silnici. V tom lese jsme vyfotili mnoho krásných zákoutí a fotky jsme použili pro prezentace, které byly druhý den. Když jsme zase vyšplhali na protilehlý kopec, který nám ležel v cestě, tak se akorát rozpršelo a my se schovali do altánku, který tam byl. Při dešti jsme se nasvačili. Po svačině a dešti jsme se vydali na cestu. Šli jsme lesem, kde bylo mnoho pěkných zákoutí. Při dlouhé cestě lesem jsme si zpříjemňovali cestu povídáním, vyprávěli jsme si různé vtipy atd. Cestou jsme se zastavili, abychom si odpočinuli. A tady nad Hořicemi jsme se stavili na třesních. Takže jsme si užili velkou srandu.

V. Vaňura

Najdi 10 rozdílů a vybarvi si obrázky. :-)

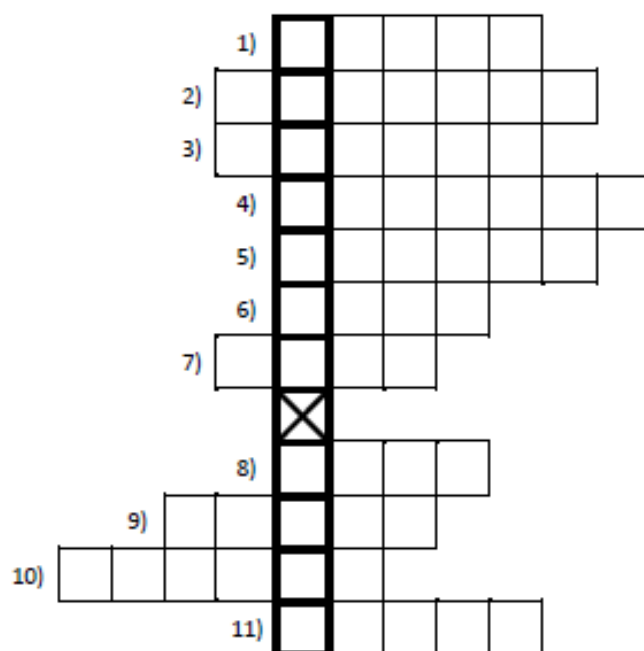
Lenka Dvořáková

Habříkova osmisměrka

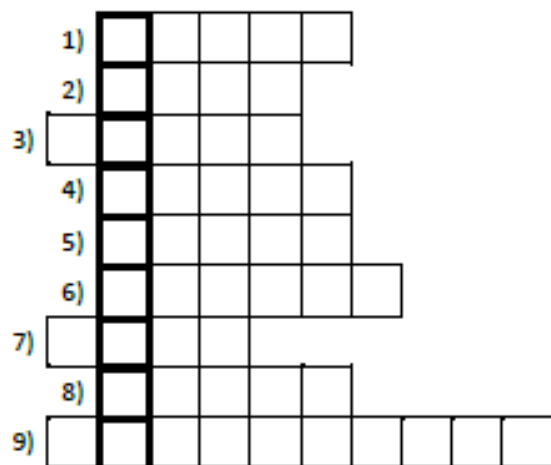

babička	kufř	prázdniny
cestování	letadlo	pulec
červen	letní tábor	ráj
dáňka	lodičky	sbíničko
dědeček	malba	spací pytel
dolína	moře	spálení
dovolená	oceán	teplo
dušno	opalování	terč
kapři	piti	vážka
kino	plavání	vínko
koláč	plavky	vraník
kolík	plesy	výlety
kosti	pobyť	zájezdý
koupaliště	pokec	zmrzlinka
koupání	prak	

Habříkovo letní luštění

- 1) Samec od kozy
- 2) První den v týdnu
- 3) Tropické ovoce, které se dává na pizzu Hawaii
- 4) Člověk žijící v iglú
- 5) Cibulovina, která odhání „upíry“
- 6) Lidská dolní končetina
- 7) Na hladině piva je
- 8) Nejteplejší roční období
- 9) Každý má a příjmení
- 10) Předposlední den v týdnu
- 11) Zelenina a jsou zdravé.

- 1) Hlavní město České republiky
- 2) Horní končetina
- 3) Batoh nosíme na
- 4) Pružované zvíře v ZOO
- 5) Malé miminko cucá
- 6) Sedmý den v týdnu
- 7) Tropické ovoce
- 8) V létě často lžeme
- 9) Na konci školního roku dostáváme

TAJENKA: Za pár dní nás čekají letní

Habříkovo bludiště

Habřík se o prázdninách chystá na letní tábor, aby zachránil své kamarády bobříky, které tam děti loví. Pomoz mu najít cestu, aby do tábora dorazil včas.

H. Vojtěch

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

Realizováno za finanční podpory
Královéhradeckého kraje.

Redakční rada: Lenka Dvořáková, Tereza Němcová (5. B), Kateřina Janturová, Viktorie Vaňurová, Jan Sedlák, Denisa Kroupová, Jan Vojtěch (6. A), Jakub Nosek, Michal Romančík, Michal Katpar (7. tř.), Vilem Vaňura (8. tř.), Karolína Klímová, Kristýna Němcová, Pavel Malach, Bára Vágenknechtová (9. tř.)